

Richelle Mead

SMARAGDHAVET

Tredje bog om
DET GLITRENDE HOF

PÅ DANSK VED SARAH FEDDERSEN THOMSEN

SMARAGDHAVET

er oversat fra engelsk efter

EMERALD SEA

Copyright © 2018 Richelle Mead LLC

By arrangement with Sebes & Bisseling Literary Agency

First published in 2018 by Razorbill, an Imprint of Penguin Random House LLC

Dansk udgave: © 2018 Forlaget Alvilda, København

Bogen er sat med Times New Roman af BogGrafisk

Omslagsbearbejdning: Kat·Art

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2018 af CPI – Clausen & Bosse, Tyskland

ISBN 978-87-7165-687-9

www.alvilda.dk

KAPITEL 1

Det var hårdt arbejde at være bedre end alle andre.

Sådan havde det været det meste af mit liv. Jeg kunne ikke huske en tid, hvor jeg ikke hjalp min familie økonomisk, og vi måtte kæmpe for hver en skilling. Hvis man lå på den lade side i Osfros hektiske markedsdistrikt, selv for et kort øjeblik, gav det straks en anden mulighed for at rykke ind og snuppe ens sejr.

Det havde ikke ændret sig, da jeg flyttede ind i et hus fuldt af piger, som alle kappedes om at gifte sig med rige mænd i et fjernt land. Andre her på Blue Spring Manor troede måske, at de kunne tage den lidt mere med ro, og det var bare til min fordel. De var velkomne til at tro, at de kunne dandere den. De var velkomne til at hade mig. Jeg ville ikke miste min fordel. Jeg var fokuseret på mit mål og lod mig aldrig distrahere af hverken folk eller fjollerier.

”Tillykke med fødselsdagen, Tamsin!”

Jeg standsede snublende i døren til mit værelse og slog en hånd for munden for at skjule chokket over det syn, som mødte mig. Kunstfærdigt udskårne papirguirlander hang på væggene. En lille æske, smukt indpakket i sølvfarvet papir, lå på min seng. En vase med gladiolus i alle regnbuens farver stod på min kommode. Og en tallerken med noget klumpet og lyserødt var anbragt i nærheden.

Det viste sig altså, at ikke alle hadede mig.

”Hvad er det her for noget?” Hurtigt lukkede jeg døren bag mig. ”Vent. Hvordan vidste I det overhovedet?”

Mine to værelseskammerater stod side om side og smilede bredt. ”Vi har vores metoder,” sagde Mira.

”Selv om det ikke burde være nødvendigt at gøre brug af dem,” skændte Adelaide. ”Hvorfor fortalte du os det ikke?”

”Jeg ville ikke skabe postyr. Det er ikke noget særligt.” Jeg trådte hen til en af væggene og rørte forsigtigt ved guirlanden. ”Den er yndig.”

”Jeg har lavet den,” sagde Mira. Når hun slappede af, krøb en syngende accent ind i hendes stemme, som skyldtes, at hun havde boet det meste af sit liv i Sirminica. Når man så på hende, så nydelig og anstændig i den lyserøde poplinkjole, var det ikke til at tro, at hun havde kæmpet sig ud af et krigshærgt land. ”Frøken Shaw havde det nødvendige med til mig, sidst hun var forbi.”

”Og jeg har lavet kagen,” indskød Adelaide. ”Det er en jordbærkage.”

Jeg rynkede brynene. ”Hvilken kage?” Hun pegede, og jeg vendte mig mod tallerkenen med den udsplattede, lyserøde klump. ”Så det har du?” spurgte jeg. ”Helt alene? Med en opskrift og det hele?”

”Du er heldig, at det er din fødselsdag, ellers ville jeg aldrig finde mig i den slags næsvigheder,” gav hun igen.

Det troede jeg ikke et sekund på, eftersom hun nærmest dagligt fandt sig i mine ’næsvigheder’. Adelaide var en af de mest morsomme og glade personer, jeg kendte, hvilket harmonerede godt med min konstante rastløshed og Miras stille eftertænksomhed. Alle her på Blue Spring forsøgte at hæve sig over deres rødder og lære at gebærde sig som overklassen. Så man skulle tro, at Adelaide havde en fordel, eftersom hun havde arbejdet som en fornem frøkens kammerpige. Og hun *havde* lejlighedsvis udbrud af genialitet, når det kom til obskur aristokratisk adfærd. Men disse blev ofte overskygget af hendes totale mangel på praktiske evner. Som syning. Og rengøring. Og ... madlavning.

”Jamen, tak ... selv om I ikke skulle have gjort jer den ulejlighed. Øh, særligt med kagen. Det er sødt af jer, men I burde ikke have spildt tiden på mig, når I kunne have studeret.”

Adelaide satte sig på kanten af sin seng og svingede med benene. ”Det skal du ikke tænke på. Jeg ville alligevel ikke have brugt tiden på at studere.”

”Men Mira ville muligvis,” gav jeg igen.

Mira tog plads ved siden af Adelaide og kastede sit lange, sorte hår over skulderen. ”Det tror jeg heller ikke, jeg ville.”

”Åh, helt ærligt, I to! Hvis I virkelig gerne ville give mig en fødselsdagsgave, skulle det være, at I var mere seriøse med jeres studier. Tiden er ved at løbe ud.”

”Jeg *er* seriøs med dem,” sagde Mira fortørnet. ”Bare ikke ligesom dig. Det er der ingen, der er.”

”Og vi har masser af tid,” sagde Adelaide. ”Jeg vil ikke bekymre mig endnu.”

Det gav ingen mening at irettesætte hende. Adelaide var Adelaide. Det havde jeg lært for et halvt år siden, da jeg sluttede mig til Det Glitrende Hof. Ligesom jeg havde hun og de andre piger i vores hus forpligtet sig til at bruge et år på at lære etikette, politik, musik, og hvad der følte som hundrede andre fag. Disse opslidende dage ville alle betale sig, når vi til foråret sejlede til Adoria for at finde overklasseægtemænd, som ville ophøje vores status i de nye kolonier. Nogle dage ville jeg ønske, at mine to værelseskammerater ville huske på det. Selvfølgelig var jeg stadig nødt til at være den bedste, men jeg ville gerne se dem være for eksempel anden- og tredjebedst.

Mira tog sine studier mere alvorligt end Adelaide, og opmærksom som altid havde hun bemærket min sene tilbagevenden. ”Var der problemer nedenunder? Det så ud, som om Clara og et par af de andre forsøgte at snakke med dig efter timen.”

”Som om den flok kunne give mig nogen virkelige problemer,”

fnøs jeg. ”De surmulede bare, fordi jeg udspurgte Florence om alle de giftefærdige mænd i Cape Triumph.”

Adelaide hævede forbløffet øjenbrynene. Florence var en af Det Glitrende Hofs dimittender, og hun var vendt tilbage fra Adoria i sidste uge for at fortælle os om sine oplevelser. ”Hvad gjorde du med Florence?”

”I husker nok, at hun gerne ville hvile sig efter frokosten, ikke? Hun er åbenbart blevet vant til at have en tjenestepige til at hjælpe sig hele tiden – hvilket er fjollet, eftersom hun kommer fra de samme kår som os – så jeg tilbød at hjælpe hende med at finde sig til rette i gæsteværelset. Og så tog jeg chancen for at få så meget information ud af hende, som jeg kunne, om alle de mænd, hun kender derovre.”

Tavshed og stirrende blikke mødte mig. ”Ja. Selvfølgelig gjorde du det,” sagde Mira så.

”Jeg har brugt det, hun fortalte mig, til at læse op på nogle af deres interesser. Der er for eksempel en fremtrædende bankmand, som leder efter en hustru, og han er meget interesseret i tennis. Ved I, hvad det er? Jeg gjorde ikke, men det gør jeg naturligvis nu. Jeg har læst om det i mine pauser.”

”Faktisk,” sagde Adelaide, ”ved jeg godt, hvad det er. Men hvorfor har du ikke fortalt os noget om det?”

Jeg trak på skuldrene. ”Vil I gerne vide det? Vil I gerne begynde at undersøge mere om disse mænd?”

”Nej,” sagde de begge.

”Se selv! Det var derfor, jeg ikke sagde noget. Selv om jeg med glæde vil dele ... noget af det ... med jer. Men hvad alle andre angår? Aldrig i livet. Og det var, hvad jeg fortalte Clara og hendes slæng for lidt siden.”

”Tamsin, der er ingen som dig,” sagde Adelaide med stemmen fuld af beundring og vantro.

Mira nikkede, og hendes smil vendte tilbage. ”Og det ønsker vi ikke at lave om på.”

”I kan drille mig, alt det I vil,” sagde jeg. ”Men jeg siger jer, der foregår et eller andet her. Hver gang Jasper kommer på besøg ... Jeg ved ikke, hvad det er. Men jeg kan mærke det. Vi må være parate.”

Adelaide var blevet træt af den alvorlige samtale. ”Kan vi være parate, *efter* du har åbnet din pakke og spist kage?”

Jeg tog sølvæsken op. ”Øhm, jeg er ikke sulten lige nu, men lad os tage et kig på den her.” Da jeg åbnede gaven, fandt jeg en blankpoleret træpen med stålspids. Den var ikke ekstravagant, men den var tydeligvis ny og godt lavet. ”Hvor i alverden har I den fra? Ingen af jer har penge tilovers.”

”Cedric fandt den til os i byen. Næst efter en absurd rig ægte-mand vidste vi, at det her var den gave, du ønskede dig mest,” forklarede Adelaide. ”Den anden pen, du bruger, er ved at falde fra hinanden.”

”I har helt ret. Mange tak.” En uventet bølge af bevægelse skyl-lede ind over mig. Jeg havde ikke brug for venner for at få succes ved Det Glitrende Hof, men det var så sandelig rart at have dem. ”Og husk at takke Cedric også.”

”Forhåbentlig vil det afholde dig fra at sløse med de breve, du skriver til din familie,” sagde Mira uden at fortrække en mine. ”Jeg tror kun, jeg så dig skrive tre i går.”

”Så gik du glip af et. Jeg skrev fire.” Jeg kiggede på pennen og mærkede en smerte i brystet ved tanken om min familie. Alt, hvad jeg gjorde her, var for dem, men ironisk nok var prisen, at jeg var væk fra dem. ”Ved de seks velsignede engle, hvor jeg savner dem. Det er min første fødselsdag, hvor jeg ikke har været hjemme.”

”Du er heldig,” sagde Adelaide ukarakteristisk alvorligt. ”At du har en familie som dem. At I står hinanden så nær.”

Den længselsfulde undertone mindede mig om, at både hun og Mira havde mistet deres familier. Min var måske nok langt borte i Osfro, men i det mindste havde jeg dem stadig. I det mindste fik jeg dem at se igen.

”Jeg er heldig,” svarede jeg. Jeg lagde pennen fra mig, gik hen til mine venner og trak dem ind til mig i et knus. ”For jeg har også en familie i jer.”

Vi knugede hinanden et øjeblik, og så sagde Adelaide: ”Nå. Er det tid til kage nu?”

Jeg havde ment det, da jeg fortalte dem, at jeg havde på fornemmelsen, at der ville ske noget. Der gik næsten to måneder, før jeg fik ret. I den tid travede livet videre i sin vante rytme på Blue Spring Manor. Underviserne kom forbi hver uge i en rotationsordning mellem os og Det Glitrende Hofs tre andre herregårde. Jeg studerede. Jeg nød Adelaide og Mira. Jeg tolererede de andre. Og jeg skrev altid breve til dem derhjemme.

En vintereftermiddag kaldte Jasper Thorn – en af de to brødre, som havde grundlagt Det Glitrende Hof – os sammen i balsalen. Ændringen i rutinen gjorde mig straks vagtsom. Da vi kom derned og så tæpperne på gulvet og maden, som var ved at blive båret ind, gik jeg endnu mere i panik.

”Jeg vidste det,” blev jeg ved med at sige til Mira og Adelaide. ”Måske er det en test. En, som skal få os til at tænke på eksaminerne.” Fru Masterson, husets forstanderinde, ville ikke fortælle os noget, og jeg spejdede nervøst efter Jasper i håb om snart at få nogle svar.

Men den næste person, som trådte ind, var en mand, jeg ikke kendte. Jeg genkendte heller ikke parret, der kom ind efter ham. Eller kvinden med de fire små drenge, som snart fulgte efter.

De næste vidste jeg dog udmærket, hvem var. Med et overrasket skrig styrtede jeg gennem balsalen. ”Merry! Mor! Far!”

Inden længe blev jeg omringet af folk, hvis hår var lige så efterårsrødt som mit. Min trettenårige lillebror, Jonathan, forsøgte at virke uanfægtet, men det lykkedes ikke. Hans tvillingesøster, Olivia, havde ingen sådanne betænkeligheder og græd åbenlyst,

idet hun omfavnede mig. Lille Merry, tre år gammel, havde en langt mere simpel reaktion på denne glædelige begivenhed. Hun hvinede henrykt, kastede sig ned fra min fars arme og var lige ved at vælte mig omkuld.

”Forsigtig, skat,” lo jeg. ”De her sko er skabt til at danse i, ikke til akrobatik.”

Hun vred sig og kiggede ned på skoene. ”Uh, se de spænder! Se din kjole! Se på alt det her!” Hendes grønne øjne stirrede rundt i rummet og blev større, for hvert nyt vidunder hun så. ”Alt er så smukt. Er det her, vi skal bo? Må jeg se resten? Må jeg se kjolen, du skrev om? Den med de grønne blomster?”

”Tys, barn,” sagde mor med tårer i øjnene. ”Du lader hende slet ikke komme til orde.”

Jeg krammede Merry ind til mig og overdængede hende med kys. ”Det er fint med mig. Jeg hører mig selv tit nok. Jeg kan ikke tro, at I virkelig er her! Hvad sker der?”

Far kradsede sig i sit røde skæg. ”Jeg er ikke sikker. Vi modtog invitationen for en uge siden, og de sendte en vogn efter os i dag.”

”Nå, men det er også lige meget, så længe I bare er her.” Jeg strøg Merrys krøller om bag hendes øre, så jeg bedre kunne se hendes elskede ansigt. ”Jeg har savnet dig så meget. Jeg har savnet jer alle sammen.”

Rummet summede af glade genforeninger. Latter og tårer omgav os, idet de andre piger blev genforenet med deres savnede familier. Jeg snurrede omkring, pludselig bekymret for Mira og Adelaide, men så, at de havde deres egne gæster. Mira smilede strålende til et ældre ægtepar, som også så sirminicanske ud, og Adelaide omfavnede stift en højrøstet kvinde i en tarvelig, rød kjole. Jeg gennede min familie derover og præsenterede dem. Mira forklarede, at manden og konen hed Pablo og Fernanda, og at de også var flygtninge. Kvinden sammen med Adelaide hed Sally og var en fjern tante.

Endelig kom Jasper og bad om vores opmærksomhed. Selv om han var gammel nok til at kunne være min far, var han en flot mand og gik altid pænt klædt. Han var også god til at holde taler og en dygtig sælger.

”Lad mig starte med at byde jer velkommen her i dag til Blue Spring Manor.” Han slog storslået ud med hænderne. ”I er vores gæster, og vi står alle til jeres tjeneste. Dernæst vil jeg gerne takke jer for, at vi i de sidste otte måneder har måttet låne jeres døtre – jeg ved, at I har savnet dem. Men det har været et privilegium og en ære at have dem her for at hjælpe dem med at udvikle det potentiale, som I sikkert ved, at de altid har haft. I dag får I et indblik i den verden, de er trådt ind i – en verden, som vil virke uendelig lille i sammenligning med den rigdom og pragt, de vil opleve, når de gifter sig i Adoria.”

Da vi sluttede os til Det Glitrende Hof, havde vi gjort det på den betingelse, at vi ikke kunne besøge vores familier i Osfro, og at de ikke kunne besøge os her. Jeg havde modstræbende måttet acceptere, at jeg meget vel kunne risikere ikke at se min familie i to år. Jeg havde længe håbet på en genforening som denne, men jeg havde aldrig i mine vildeste drømme troet, at det ville ske. Så den altid årvågne og beregnende side af mig advarede mig om, at noget som dette ikke skyldtes almindelig gavmildhed. Men jeg skrinlagde mine bekymringer – for nu. Bare denne ene gang. Det føltes fantastisk at lade paraderne falde og være sammen med dem, jeg elskede. Jasper tilskyndede os til at spise, og vi hentede maden, tog plads på tæpperne og spiste, som om vi var på picnic.

Merry forlod aldrig mit skød. Hun syntes, det hele var herligt, og hun sludrede løs om det og alle de andre tanker, som faldt hende ind. Jeg lyttede henført og var lige ved at sprænges af glæde. De andre fik også en chance for at dele deres oplevelser. Tvillingerne fortalte mig om skolen, og far beskrev et byggeprojekt, som han var blevet hyret til at hjælpe med.

”Se på dine hænder!” udbrød mor på et tidspunkt. ”Du vil aldrig kunne vaske et bundt tøj igen.”

Jeg mærkede, hvordan jeg rødmede af glæde. Jeg havde arbejdet side om side med hende i årevis og vasket tøj for forskellige husholdninger i byen. Det havde krævet meget pleje på Blue Spring at rette op på den skade, som sæbe og lud havde gjort, og selv om mine hænder endnu ikke var perfekte, havde de forbedret sig umådeligt.

”Snart vil du også kunne lade dine hænder slappe af,” sagde jeg til mor, efter vi havde spist. ”Det skal jeg nok sørge for. Jeg ville ønske, at jeg kunne gøre noget ved det allerede nu. Jeg hader tanken om, at du tager den største del af slæbet.”

Hun slog smæk med tungen. ”Det skal du ikke tænke på. Du har bedre ting at koncentrere dig om i dag.”

Merry sad med hovedet lænet mod mit bryst. ”Vi elsker dig alle sammen og savner dig rigtig meget. Men jeg elsker og savner dig allermest.” Hendes gribende ord blev understreget af det udfordrende blik, hun sendte resten af familien, som for at advare dem om at modsige hende.

Jeg holdt hende tættere ind til mig. ”Jeg tror dig, søde skat. Jeg tror dig.”

Og alligevel, hvor meget jeg end nød hvert et øjeblik sammen med hende og de andre, havde jeg hele tiden for øje, at det ville få en ende. På et tidspunkt ville de blive taget fra mig igen. Jeg smilede, lo og stirrede på deres elskede ansigter, men min angst voksede og voksede. Kvalmen rørte på sig i min mave, og jeg svedte i hænderne, idet jeg klyngede mig til Merry. Da Jasper til sidst sagde, at det var tid at skilles, følte jeg, at jeg skulle kaste op.

Merry bemærkede tegnene på opbrud, da folk samlede deres ting og gav hinanden knus. Hun vendte sig panikslagen mod mig. ”Jeg vil ikke hjem. Jeg vil blive her hos dig.”

”Jeg ville ønske, at du kunne, skat.” Min stemme knækkede over. ”Du aner slet ikke hvor meget.”

”Kan du så ikke komme med os hjem?”

”Nej. Jeg er nødt til at blive her lidt endnu og færdiggøre mine studier. Men jeg skal nok blive ved med at skrive hver eneste dag. To gange om dagen, hvis jeg kan. Og inden længe vil jeg se jer alle sammen igen i Adoria, og vi skal bo i et fint hus – endnu finere end det her – med alt, hvad du nogensinde kan tænke dig.”

Merrys underlæbe bævede en smule. ”Hvorfor kan vi ikke bare bo her?”

”Olivia, Jonathan,” sagde mor højt. ”De har ikke båret al maden væk endnu. Kan I ikke tage Merry med hen og finde nogle søde sager til hjemturen? Der er stadig masser af tid til at sige farvel.”

Merry så stadig urolig ud, men gik alligevel med Olivia. Far skævede frem og tilbage mellem dem og mor, og efter et øjeblik overvejelser fulgte han efter dem. ”Ved de Seks, barn,” sagde mor. ”Du ser ud, som om du kunne besvime på stedet. Kom og sæt dig.”

Jeg rystede febrilsk på hovedet og knugede om hendes arm. ”Jeg kan ikke klare det. Jeg kan ikke være borte fra hende igen.”

”Jo, du kan.” Mors blik var roligt og klart, idet hun klappede mig på hånden. ”Du er allerede kommet så langt. Du kan ikke vende om efter alt, hvad du har gjort.”

”Jeg vil ikke mere. Jeg tager med jer hjem. Lige nu.”

”Tamsin ...”

”Mor, hvordan kan jeg gøre det her?” hvædede jeg og forsøgte at skjule mit hysteri for de andre. ”Jeg har allerede været væk i otte måneder. Otte måneder, næsten ni! Og det kan meget vel vare endnu et år, før I kan sejle over. Det er praktisk talt halvdelen af hendes liv!”

”Du er hos os hele tiden. Hun snakker konstant om dig, og vi læser dine breve hver dag. Igen og igen. Tys,” tilføjede hun, da hun så, at jeg skulle til at protestere. Hun sænkede stemmen, så

den næsten var en hvisken. ”Og hør efter. Jeg ville have skrevet til dig, men du bør få det at vide nu. Det vil ikke vare et år. Kun seks måneder.”

”Hv... hvad?”

”Du kan godt huske, at familien Wilson havde planer om at rejse til Adoria, ikke?”

Jeg rynkede brynene, usikker på, hvordan nabofamilien passede ind i mit sammenbrud. ”Ja ...”

”Merry rejser med dem. Hendes hoste var ikke så slem her i efteråret, så vi havde ikke brug for at købe lige så meget medicin. Det gjorde, at vi kunne spare en net sum sammen, nok til at købe hende en billet! Hun ankommer til Cape Triumph sammen med familien Wilson om et halvt år.”

Jeg holdt op med at ryste. ”Er det virkelig sandt? Det er på det tidspunkt, jeg ankommer!”

”Ja. Jeg ved, at alt ikke vil være faldet på plads endnu til den tid, men jeg er sikker på, at det ikke vil tage lang tid – ikke for dig. Familien Wilson har fået lovning på arbejde nede sydpå, men de bliver i Cape Triumph et par uger for at holde øje med hende.”

Håbet begyndte at spire i mig, men det blev tynget af mange andre bekymringer. ”Men pengene! Hvis hun får brug for medicin ...”

”Hun har masser. Vi har været heldige. Du ved, at jeg aldrig ville gøre noget overilet, og du ved, at familien Wilson praktisk talt er en forlængelse af vores egen familie. De skal nok tage sig godt af hende.”

Jeg stirrede mod resten af min familie ved madbordet. ”Det er stadig et halvt år.”

”Et halvt år er mindre end et helt. Og det vil kun koste dig, hvad, halvandet år at sikre hende resten af hendes liv. Og dit.”

”Og jeres,” sagde jeg med lille stemme. ”Jeg sender også bud efter jer.”

Mor tørrede sine glitrende øjne. ”Det ved jeg, du gør, Tamsin. Bare hold ud lidt endnu. Du har aldrig givet fortabt, min pige, og det vil du heller ikke nu. Har du fundet ud af det, du havde brug for?”

Med stor anstrengelse forsøgte jeg at koncentrere mig om planen. ”Ja. Der var en pige på besøg her – Florence – som havde et ret godt forhold til overklassen i Cape Triumph. Hun fortalte mig alt om de mænd, som var mulige emner, da hun var der, og det passede meget godt med, hvad Esme fortalte. Jeg har indprentet mig alt om dem – og der er adskillige, som er ret åbensindede.”

”Godt. Du vil kunne sno dem om din lillefinger på ingen tid. Det er jeg sikker på.”

”Det er jeg glad for, at én af os er.” Far og de andre kom tilbage, og synet af dem fik følelserne til at stige op til overfladen igen. ”Nogle dage er jeg bare så bekymret, mor ...”

”Det skal du ikke være,” sagde hun kærligt, men bestemt. ”Husk, hvad du lovede dig selv: ingen nederlag. Aldrig mere.”

Jeg var brudt sammen, lige der, hvis ikke de andre var kommet tilbage fra kagebordet. Jonathan og Olivia krammede mig, og Merry klatrede op i min favn igen. Hun havde lyserød glasur i ansigtet.

”Hvad er det for noget?” Jeg gned noget af det væk. ”Jeg troede bare, at I skulle hente lidt til køreturen tilbage til byen.”

Merry grinede, så man kunne se hendes ene smilehul. ”Men der var så meget.”

”Åh, jamen så var det vel okay.” Jeg kyssede hende på panden. ”Vær en god pige. Og resten af jer, opfør jer ordentligt. Ikke noget med at pjække fra skole, Olivia.”

Olivia skar ansigt. ”Jeg gør det kun de dage, hvor mor har brug for ekstra hjælp.”

”Det behøver du ikke så meget længere. Om et års tid vil du gå i en af de bedste skoler i Adoria. Og du vil få din egen tegnelærer.” Jeg kørte en hånd over Merrys hår, mens hun slikkede sine fingre.

”Og dig, skat, vil jeg få at se endnu før. Du har været så tålmodig. Kan du holde ud bare lidt endnu?”

Tid var et svært begreb i hendes alder. Seks minutter, seks måneder eller seks år, det var alt sammen mere eller mindre det samme. Hendes lille ansigt formørkedes igen, men så nikkede hun tappert. ”Så længe du sender flere breve. Og lover aldrig at rejse igen.”

Jeg begyndte igen at skælve. ”Vi skal aldrig være væk fra hinanden igen, det sværger jeg.”

Da mor så min beslutsomhed, strøg hun mig over kinden. ”Jeg havde mine tvivl med hensyn til Det Glitrende Hof, men nu ved jeg, at du gjorde det rigtige. At se dig sådan her, som en fornem, ung frøken ...” Hun rømmede sig. ”Altså, det er tydeligt, at du var bestemt til det her. Og mere.”

”Vi er alle bestemt til mere. Og vi vil alle få det,” sagde jeg bestemt. Der lød endnu et kald, som tilskyndede gæsterne til at sige farvel. ”Jeg må hellere hente de seneste breve til jer. Jeg har et helt bundt, som jeg ikke har fået sendt endnu. Men sørg for at fordele dem, så I har noget nyt at læse hver dag.”

Jeg overlod Merry til far og gik op for at hente brevene på mit værelse. Idet jeg forlod rummet, så jeg mig selv i spejlet og var glad for at se, hvor fattet jeg så ud. Der var ingen tegn på min sorg, ingen tegn på, at jeg var ved at bryde sammen indeni.

Men så snart de var taget af sted – efter mange flere knus og kys – kunne jeg ikke holde facaden længere. Min familie gik ud ad døren, og jeg skyndte mig ovenpå igen, ligeglad med, at jeg måtte mase mig forbi nogle af de andre gæster. Jeg brasede ind på værelset, smed mig på sengen og begravede ansigtet i hænderne. Et par minutter senere listede Adelaide ind. Hurtigt tørrede jeg ansigtet i mit ærme.

”Jeg har det fint,” sagde jeg, da hun satte sig ved siden af mig.

”Det er okay at have hjemve. Du behøver ikke at være flov over at savne dem.”

”Jeg er ikke flov ... men jeg kan ikke lade dem – de andre – se mig sådan her. Jeg må ikke vise svaghed.”

Hendes blå øjne var fulde af medlidenhed. ”Det er ikke en svaghed at elske sin familie.”

Igen tænkte jeg på, at hun ikke havde nogen familie – altså ud over den uventede tante. Jeg var mere end heldig. Og nu skulle jeg kun vente et halvt år på Merry! Det forsøgte jeg at fortælle mig selv, mens Adelaide fortsatte med at trøste mig, men smerten var stadig for frisk til, at jeg kunne give slip.

”Hvis bare du vidste, hvad jeg har på spil ...” udbrød jeg på et tidspunkt.

”Så fortæl mig det,” bad Adelaide. ”Fortæl mig det, så kan jeg måske hjælpe dig.”

Hendes ord fremkaldte en helt ny smerte inden i mig. ”Nej. Hvis du vidste det, ville du fuldstændig ændre opfattelse af mig.”

”Du er min ven. Der er ikke noget, der kan ændre på, hvad jeg føler for dig.”

Fristelsen var overvældende. Jeg ønskede at betro mig til både hende og Mira og slippe de indestængte følelser løs, som havde plaget mig alle disse lange måneder. Og jeg ønskede at fjerne afstanden mellem os. Jeg løj ikke for mine venner, men jeg fortalte dem heller ikke hele sandheden. Men det gik ikke. Den hemmelighed, jeg bar på, var alt for magtfuld og farlig. Hvis bare den mindste smule af min hemmelighed slap ud, selv ved et uheld, kunne det ødelægge alt i Adoria.

”Det kan jeg ikke,” sagde jeg. ”Jeg kan ikke risikere det.”

Hun nikkede og smilede blidt. ”Okay. Du skal ikke fortælle mig noget, du ikke vil. Men jeg er her altid for dig. Det ved du, at jeg er.”

”Det ved jeg.”

Døren blev pludselig knaldet op, og Mira hastede ind. ”Alle er gået. Alle familierne. Jasper har bedt os om at samles i balsalen.”

Jeg sprang op at stå. Min tidligere mistanke vendte tilbage, og – for nu – skubbede jeg mine følelser til side. Jeg måtte være knivskarp. Jeg måtte være klar. ”Jeg vidste det,” sagde jeg til dem. ”Jeg vidste, at der foregik noget.”

Og jeg havde ret. Da vi alle var forsamlet nedenunder, kom Jasper med en udmelding, som vendte op og ned på hele vores verden.

”Jeg håber, at I alle glæder jer til Adoria, for vi rejser – to måneder tidligere end planlagt.”

Nyheden gjorde os helt rundt på gulvet, og vi begyndte alle at hviske og spekulere. To måneder tidligere! Det betød, at vi tog af sted om en måneds tid. Adoria, som altid havde været lidt af et fjernt eventyrland for os, var med ét inden for rækkevidde.

Da vi var blevet stille igen, fortsatte Jasper: ”Jeg ved, at den her ændring i planerne er uforudset. Men faktisk er det en afspejling af jeres imponerende fremskridt, og de har overbevist os om, at vi kan tage jer med til Adoria tidligere. Om få måneder vil I være i en helt ny verden – tilbudt og eftertragtede som de juveler, I er. Jeg ved, at min bror bliver overvældet, når han ser dette års hold.”

Mit hjerte hamrede, mens han kastede sig ud i detaljerne og forklarede, at vi også skulle tage vores eksamener tidligere – i løbet af de næste par uger. De andre gispede, men jeg vidste, at jeg kunne klare det. Det ville betyde søvnløse nætter og febrilske dage, men det ville have været en del af det, uanset hvornår vi tog vores eksamener.

Pludselig gik det op for mig: Ved at tage til Adoria tidligere ville jeg ankomme før Merry. Jeg kunne sikre mig en ægtemand på den tid og have en husholdning parat. Min tidligere usikkerhed forsvandt som ved et trylleslag. Jeg havde fornyet lidenskab og fokus. Jeg ville stryge gennem eksamenerne og kunne efterfølgende vælge og vrage blandt de mest fremtrædende bejlere i Adoria.

Alt ville være perfekt, når min datter ankom.

KAPITEL 2

Der var nogle hjemme i mit gamle nabolag, som mente – og havde fortalt mig – at Merry var en fejl. Og jeg havde ikke meget godt at sige om de folk. Merry var ikke nogen fejl. At falde for hendes fars løgne og manipulation var en fejl.

Min mors arbejde som vaskekone havde sendt mig til utallige overklassehjem for at hente og aflevere tøj, og jeg havde været imponeret over rigdommen og overfloden – særlig i sammenligning med vores jævne hjem i et overbefolket kvarter. Jeg skammede mig ikke over min familie eller det, vi havde, men jeg blev meget opmærksom på, hvordan overklassen så ned på os – hvis de altså overhovedet bemærkede folk som os. Hvad dem angik, kunne vi lige så godt have været maskiner eller møbler. Og det sved.

Men Harold Thomas Barnett III havde bemærket mig. Harry talte til mig som en ligemand og ville gerne høre om mine interesser og drømme. Han fortalte mig også om sine, og jeg tilbragte tid sammen med ham efter mine leverancer, forblændet af den varme og sofistikerede personlighed, han lagde for dagen. Han lod mig kigge i familiens private bibliotek og lånte mig bøger om emner, jeg nok havde hørt om, men som jeg aldrig havde troet, at jeg ville komme til at lære mere om: astronomi, filosofi, geografi med mere. Derfra gik han videre til at give mig gaver – småting for ham, indså jeg senere, men den rene luksus for mig.

Da mor opdagede gaverne og fandt ud af, hvad der gik for sig,

tillod hun mig ikke længere at levere til ham eller nogen andre i hans kvarter. Men hendes anstrengelser kom for sent. Jeg var alt for forelsket i ham og i tanken om at være forelsket. Vi mødtes i hemmelighed, og når vi ikke var sammen, var han det eneste, jeg kunne tænke på.

Ud over at Harry så godt ud og havde en glat tunge, skyldtes det vel simpelthen suset ved at have noget, som var *mit*. For os var det aldrig en selvfølge, at der var penge til mad og husleje, så næsten hver gang jeg skulle træffe en beslutning, måtte jeg tage min families fremtid med i overvejelserne. Og derfor var det helt fantastisk at kunne skubbe alt det til side og gøre noget, fordi *jeg* havde lyst til det. Jeg troede på Harry, da han begyndte at snakke om ægteskab. Vi snakkede om vores bryllup, vores fremtidige hjem, og hvordan min familie endelig kunne få det behagelige liv, de fortjente. Det var altid *senere, senere*, fordi han havde brug for mere tid. Tid til at overbevise sin far, tid til at 'finde ud af det'.

Jeg var knap seksten, den dag jeg fandt ud af, at jeg var gravid. Og det var også den dag, han holdt op med at snakke om ægteskab. Faktisk stoppede han helt med at snakke med mig.

Det havde taget mig noget tid at forstå, hvad der var sket – og acceptere, at han var færdig med mig, at jeg var helt og aldeles ude i kulden. Efter at have forsøgt at trænge igennem til ham i flere måneder indrømmede jeg mit nederlag – men jeg svor, at det ville blive den sidste gang i mit liv.

Og det var derfor, jeg havde grebet chancen og lagt en plan, da Jasper Thorn tilbød mig en plads ved Det Glitrende Hof. Både Florence og en tidligere vasketøjskunde, Esme Hartford, havde givet mig forhåndsviden om overklasseungkarle i Cape Triumph, som ikke var så nærtagende med, om bruden havde været gift før. Jeg havde kreeret en baggrundshistorie vedrørende Merry om, hvordan jeg var stukket af hjemmefra for at blive gift, hvorefter jeg på tragisk vis mistede min ægtemand. Når jeg først var blevet

gift, ville jeg fortælle min ægtemand den historie. Det ville være et chok, men hvis jeg valgte rigtigt, ville han være én, hvis kærlighed til mig var så stor, at han ville acceptere det. Så jeg havde altså brug for en ægtemand, som var rig, som ikke rynkede på næsen af en enke, og som var fuldstændig forgabt i mig. Jeg var sikker på, at en sådan mand fandtes, men for at finde ham måtte jeg sikre mig, at jeg havde de allerbedste muligheder. Jeg måtte mødes med og charmere så mange bejlere som muligt, hvilket betød, at jeg måtte være intet mindre end perfekt.

Denne overbevisning drev mig gennem Det Glitrende Hofs eksamensuge. Jeg studerede mere og hårdere end alle andre. Jeg sov mindre og spiste mindre end alle andre. De eneste pauser, jeg holdt, var for at skrive breve. Min familie fik brug for en ekstra stor stak, før jeg sejlede af sted.

Da vores sidste eksamen kom, var mange af de andre piger klatøjede. Ikke jeg. Jeg gik ind til prøven parat og ivrig. Den var en del af vores pensum i etikette og gik ud på, at vi skulle dække en kuvert op som til en formel middag – med fireogtyve dele. Rundt om mig stod de andre piger ved deres borde, en smule overvældede over udvalget af glas og bestik. Men jeg gik straks i gang.

Et glas til vand, et andet til champagne. Et glas til rødvin og et til hvidvin. Til sidst kom det mindste glas, som var til likør. Jeg satte forsigtigt glassene fra mig og skabte en smuk bue langs tallerkenens øverste højre side. Min hånd dirrede, men det var af ivrighed, ikke nervøsitet. For hvad havde jeg at være nervøs for? Jeg kunne gøre dette med bind for øjnene, og hvis der ikke havde været så meget på spil, ville jeg have været fristet til at gøre forsøget.

Salatkniv, kødkniv, fiskekniv, smørkniv, skaldyrskniv. Hvorfor var der forskellige knive til fisk og skaldyr? Jeg havde ingen anelse, men hvis vores undervisere sagde, at det var sådan, det skulle være, så var det sådan, jeg måtte gøre det. Det polerede sølv skinnede

i lyset fra lysekronen, og et kort, surrealistisk øjeblik mindedes jeg det slidte træbestik, vi brugte derhjemme. Vores samlede sæt indeholdt færre dele end det glitrende udvalg foran mig. *Men ikke så længe mere*, tænkte jeg. *Slidte træskeer vil snart være fortid for min familie.*

Fuld af selvtillid eller ej, så dobbelttjekkede jeg mit arbejde, da jeg var færdig. Og tripeltjekkede det. Perfekt. Med min bedste skønskrift skrev jeg *Tamsin Wright* på kortet ved siden af tallerkenen og forlod eksamenslokalet uden at se mig tilbage.

Jeg trak vist ikke vejret, før jeg nåede mit værelse på herregårdens øverste etage. Jeg lod hånden hvile på dørhåndtaget, lukkede øjnene et kort øjeblik og nød min succes. Jeg havde gjort det. Jeg trådte ind, og min berusende glæde blev med et sæt til overraskelse, da jeg så Adelaide ligge og flyde på sin seng. ”Hvad laver du her?” spurgte jeg, idet jeg lukkede døren. ”Var du ikke til eksamen i borddækning?”

”Selvfølgelig. Jeg var der. Jeg gjorde det. Færdig.” Hun spredte armene ud til siderne og sendte mig et bredt grin. ”Det føles godt, ikke?”

Jeg havde været så fikseret på min egen præstation, at jeg slet ikke havde bemærket, hvem der ellers var tilbage. De fleste af de andre, ville jeg vædde med. Selv med al den ekstra kontrol havde jeg været en af de hurtigste. Men åbenbart ikke *den* hurtigste. ”Hvor lang tid tog det dig?”

Adelaide satte sig op og rystede sin manke af gyldenbrunt hår. ”Det ved jeg ikke. Et par minutter. Det var ikke så svært. Jeg håber bare, at du kan få lidt søvn nu. Det er et under, at du ikke er blevet syg, så lidt som du har sovet.”

Da hun nævnte det, gable jeg. ”Det betyder bare, at jeg kan sove, indtil resultatet kommer. Jeg kan slet ikke vente med at finde ud af, hvordan jeg klarede mig.”

”Vi ved alle, hvordan du klarede dig. Hvad jeg ikke ved, er,

hvad der driver dig. Jeg er fuldstændig udkørt, og jeg har kun arbejdet halvt så hårdt som dig.”

”Halvt? Det er højt sat.”

Jeg tog et stykke papir fra mit skrivebord og satte mig på sengen med ryggen mod hovedgærdet. Hvad der drev mig? Dette her. *Kære Merry*, begyndte jeg. Men mængden af tanker og følelser var så voldsom, at jeg var nødt til at standse op og fatte mig, før jeg fortsatte.

Hvordan har du det, min skat? Jeg håber, du er glad og har det godt og hører efter og hjælper til, mens jeg er væk. Jeg hørte for nylig, at du har lært hele alfabetet! Inden længe kan du sikkert læse, hvilket er godt, for jeg har planer om, at vi skal have masser af bøger, når vi har fået et hjem i Adoria. Selvfølgelig håber jeg, at du stadig vil lade mig læse højt for dig af og til. Husk at tage bogen med rim med, når du pakker, så kan vi læse i den hver aften før sengetid, ligesom vi plejede at gøre.

Jeg har også studeret flittigt. Jeg er lige blevet færdig med en masse prøver inden for alle mulige emner, og jeg klarede mig glimrende i dem alle, selv om jeg er for træt til at huske noget som helst lige nu! Men bare rolig – det vil alt sammen komme tilbage til mig, før jeg ser dig igen i Cape Triumph, og så vil jeg lære dig det hele.

Nu er det tid til, at jeg hviler mig, men jeg skriver igen i morgen. Og inden længe vil jeg kunne fortælle dig alt om de flotte kjoler, som vil blive syet kun til mig. Jeg har hørt, at alle diamantens kjoler er i hvidt og sølv. Kan du forestille dig det? Jeg lover at beskrive hver enkelt af dem i detaljer. Indtil da: Husk, at jeg elsker dig ud over alle grænser og tænker på dig hele tiden.

Jeg havde lige skrevet mit navn, da Mira kom tilbage. Det vidende glimt i hendes mørke øjne fortalte mig, at hun ikke var overrasket

over, at mine evner og Adelaides ligegyldighed havde gjort, at vi var hurtigt færdige.

”Hvorfor,” spurgte Mira, ”er der to forskellige gaffer til skaldyr og fisk?”

Adelaide så forbavset ud. ”Er der det?”

”Det er et mysterium, som vi ikke bør sætte spørgsmålstejn ved.” Mit tonefald kunne konkurrere med fru Mastersons. ”Ligesom at skaldyrsgaffen skal ligge sammen med skeerne og ikke de andre gaffer.”

Nu var det Miras tur til at blive forbløffet. ”Skal den det? Det giver ingen mening.”

”Tvivler du på Tamsin?” spurgte Adelaide.

Mira smilede trods sin udmattelse. ”Aldrig. Jeg har gjort mange tåbelige og farlige ting i mit liv, men ikke det.”

De næste tre dage føltes som tre år. Festen til ære for den prægtige engel Vaiel gav os et kort pusterum, men så snart festlighederne var forbi, var det tilbage til venten og mere venten. Jeg var ved at gå ud af mit gode skind, da der endelig kom bud om, at Jasper var ankommet med vores resultater.

”Det var fandeme på tide,” udbrød jeg og styrtede ned ad trappen.

Mira, som var højere end mig, havde ingen problemer med at følge med. ”Pas hellere på. Ellers trækker de måske et point fra for det sprog.”

Jeg bed mig i læben. Hendes tonefald var let, men her ved Det Glitrende Hof var det ikke til at sige, hvad et tilbagefald til markedsdistriktets slang kunne resultere i.

Vi samledes i biblioteket og stod med den elegance og gode holdning, som var blevet terpet ind i os over de sidste mange måneder. Jasper så ekstremt selvtilfreds ud og forestillede sig sikkert stakke med guldstykker dér, hvor vi hver især stod. Han

syntes godt nok om os, men det var ingen hemmelighed, at han drev en forretning og altid havde den næste store gevinst for øje. Jeg havde meget hurtigt fornemmet hans høje ambitioner, dengang jeg leverede vasketøj til ham. Og han havde fornemmet mine.

Aldrig så snart havde fru Masterson hængt resultaterne op, før vores ordentlige rækker blev brudt, og vi hastede frem. Det første, jeg så, var, at der var fyrre navne på listen. Dette var en samlet liste over alle pigerne fra alle herregårdene. Mit blik skimmede toppen ... men mit navn var ikke på førstepladsen. Eller andenpladsen. Det stod som nummer tre med tallet nioghalvfems skrevet ved siden af. Med rynkede bryn så jeg tilbage på de to andre navne. De kom fra andre herregårde: Winnifred Cray og Vanessa Thatcher. De havde også begge to fået nioghalvfems.

Rasende gjorde jeg omkring. ”Hvordan kan jeg være på tredjepladsen? Pigerne ovenover har samme karakterer som mig!”

Et par af mine medlogerende blev tavse. Fru Masterson, som tydeligvis ikke forstod, hvor katastrofal denne udvikling var, betragtede mig med den største ro. ”Ja, I står lige – det var meget imponerende. I sidste ende blev det afgjort af æstetik. Winnifred, den første pige, ville se så dejlig ud i diamanfarverne. Efter diamanter er rubiner den mest kostbare ædelsten, og rubiner passer ikke til dit hår. Så tredjepladsen, som er en safir, virkede som ...”

”Safir? *Safir*? Alle ved, at grøn klæder mig bedst. Er smaragd ikke sjældnere end safir?”

Hvis jeg ikke kunne få æren som Det Glitrende Hofs bedste, måtte jeg i det mindste redde stumperne.

Skrædderen, frøken Garrison, som var ankommet sammen med Jasper, sendte mig et muntert smil. ”Mit grønne stof er ikke kommet endnu. Og det kommer nok ikke før, en uges tid inden I sejler.”

”Og kategorierne er fleksible,” tilføjede fru Masterson. Jeg kunne se, at hun syntes, at jeg var smålig, men hun forstod ikke, hvor meget jeg ønskede – havde *brug* for – hver en fordel, jeg

kunne få, for at sikre min succes i Adoria. ”Det er mere en slags ædelstenssortiment, vi er ude efter. Vi mente, at det var bedst bare at gå videre med safir, så hun kunne starte på din garderobe. Ellers ville hun skulle arbejde i sidste øjeblik.”

”Nå, men så kunne hun for helvede da bare sy lidt hurtigere.” Ordene fløj ud af munden på mig, inden jeg kunne nå at stoppe dem.

Fru Masterson blegnede. ”Tamsin! Du går over strengen. Du skal stille dig tilfreds med safir og være taknemmelig for, at du er blandt toptre. Og du skal vare din mund.”

Hendes irettesættelse fik mig omgående på rette spor igen. Dette var ikke tiden og stedet til at lade mine følelser løbe af med mig. Jeg undertrykte min vrede, tog en dyb indånding og håbede, at jeg så skamfuld ud.

”Ja, fru Masterson. Undskyld. Men jeg kan tage de eksamener om, som jeg klarede mig dårligt i, ikke?”

Det var ikke en mulighed, jeg havde troet, jeg nogensinde skulle gøre brug af. Jeg havde været så sikker på, at jeg ville få førstepladsen. Og ja, det havde jeg teknisk set – i hvert fald hvad karaktererne angik. Men når vi sejlede til Adoria, når Jasper fik os stadset op og udstillede os for Cape Triumphs velhavende ungarle, ville jeg have, at *Tamsin Wright* skulle være det første navn, de alle så på vores liste. Ikke det tredje. Jeg ville have, at folk skulle spekulere over, hvem jeg var, og gøre sig store anstrengelser for at mødes med pigen, som anførte gruppen. For at finde den pige, som var bedst. Det *skulle* ske, for jeg havde brug for at finde den mand, som var den bedste. I betragtning af de trange kår, vi alle kom fra, var de fleste af pigerne her glade for bare at finde en ægtemand, som kunne hæve dem til en højere klasse. Men et klasseskift var ikke godt nok til mig. Jeg var nødt til at have flere bejlere at vælge imellem og snuppe mig en ægtemand, som ville og kunne gøre hvad som helst for mig – og som ville acceptere hvad som helst om mig.

Fru Mastersons vrede forvandlede sig til forbløffelse. ”Jo, selvfølgelig. Det kan alle piger. Men hvis jeg skal være ærlig, er der ikke meget at komme efter med et resultat på nioghalvfems procent.”

Jeg skød hagen frem. ”Jeg kan nå hundrede. Gøre det helt perfekt.”

Hun gav mig sin tilladelse, men indtil der kom en ændring i karaktererne eller rangen, var jeg stadig safir. En af frøken Garrisons assistenter begyndte at tage mine mål og vurderede luksuriøse, blå stofprøver. De var alle så smukke og uendeligt langt fra de almindelige bomuldskjoler, jeg havde gået i for blot et år siden. Halvdelen af min mors kunder havde ikke tøj så fint som dette. Jeg var næsten flov over mit tidligere udbrud og kunne fornemme på de andre pigers blikke, at de syntes, jeg opførte mig absurd.

”Tamsin, du ved godt, at den blå farve er slående, ikke?”

Jasper kom slentrende hen til mig, netop som assistenten draperede himmelblå silke over min skulder. Han var iført et ulasteligt, gråt jakkesæt med en mørkeblå, jacquardvævet vest indenunder. Tøjet var flot og moderne, men knap så prangende, som hans søns tøjvalg af og til var. Jaspers opmærksomhed fik mig til at føle mig endnu mere pinligt berørt, men jeg skjulte det med et hovmodigt tonefald.

”Jo, selvfølgelig, hr. Thorn. Og De ved, at jeg er taknemmelig og villig til at bære sådanne blændende smukke kjoler. Men da De rekrutterede mig, sagde De, at jeg havde en gnist, som De kun sjældent så her. ’Jeg har brug for intelligente piger. Robuste piger. Piger, som forstår, hvad der må gøres for at sikre slutresultatet, og som vil kæmpe for den bedste aftale.’ Det var Deres præcise ord, hr.”

Jasper lo. ”Det faktum, at du kan gentage mine præcise ord, bekræfter, at jeg havde ret. Jeg vil ikke tale dig fra at tage eksamenerne om, men du skal vide, at du ikke skal ligge søvnløs på grund af det. Kvinder er stadig sådan en mangelvare derovre, at

jeg ikke lyver, når jeg siger, at jeg kunne tage piger direkte fra gaden og skibe dem til kolonierne uden nogen form for dannelse – og stadig få en klækkelig fortjeneste. Så når en kandidat som dig kommer derover, vil bejlerne stå i kø. De vil være ligeglade med, om du er nummer tre, og husk – de bedste tre får *alle* de samme fordele og eksklusive invitationer.”

Det var, som om en sten faldt fra mit hjerte. Jeg følte, at jeg var tilbage i kontrol – mere fokuseret end nogensinde før. ”Mange tak, hr. De har ingen anelse om, hvor meget Deres ord betyder for mig. Jeg kæmper bare for at få den bedste aftale, det er det hele.”

”Så er vi to,” sagde han.

Senere, da jeg endelig fik hidset mig ned over mine resultater, fandt jeg ud af, at Mira var kommet ind på en fantastisk syvende-plads. Hun var blevet mødt af den samme foragt, som sirminicanske flygtninge ofte blev udsat for, dengang hun ankom til Osfrid, så en placering over de fleste andre af vores medlogerende – hvoraf mange havde set ned på hende, da hun ankom – var ikke så lidt af en succes. Jeg kunne næsten ikke være i mig selv af stolthed.

Adelaide befandt sig midt i feltet, hvilket overhovedet ikke overraskede mig. Det gjorde det til gengæld, at hun dukkede op til reksamenerne i den følgende uge. Hun havde været meget stille, efter resultaterne blev afsløret, og havde ikke nævnt det med et ord.

Morskab glitrede i hendes blå øjne, da hun så, hvor chokeret jeg var. ”Jeg kan altså også godt være bekymret for min fremtid.”

”Siden hvornår?”

Jeg tog kun de eksamener om, som jeg ikke havde fået perfekte karakterer i, men Adelaide gentog dem alle sammen. Det betød endnu en stresset og søvnløs periode, og da jeg blev færdig med min sidste prøve, følte jeg det, som om jeg havde opbrugt al min fysiske og mentale energi. Jeg vaklede ovenpå og tænkte, at jeg lige så godt kunne gøre alvor af min tidligere spøg om at sove, indtil resultaterne kom.

Mira sad på sengen og læste. ”Der er kommet brev til dig,” sagde hun som hilsen.

Mit hjerte var lige ved at bryde, da jeg så, hvad det indeholdt. Olivia havde lavet et familieportræt til mig tegnet med trækul. Mor, far, Jonathan, Olivia og Merry. Jeg stirrede på de velkendte ansigter og mærkede tårerne prikke i øjnene.

Mira, som var på vej hen til døren, standsede brat og trådte et par skridt tilbage. ”Undskyld – det var ikke min mening at kigge. Hold da op, hvor er det fantastisk. Det ligner dem på en prik.”

Jeg undertrykte tårerne. ”Det er min søster, der har tegnet det. Hun er meget dygtig.”

”Den ældste af dem, ikke? Olivia?”

”Åh jo, selvfølgelig.” Jeg havde været lige ved at dumme mig. Lige ved. Jeg pegede på Olivias ansigt som for at understrege det. ”Hun må have brugt et spejl for at tegne sig selv. Hun øvede sig i selvportrætter, da jeg rejste.”

”Tja, det ser ud til, at hun har lært det nu.” Mira skævede til mit ansigt og trak sig diskret tilbage, dog ikke uden at tilføje: ”Du skal ikke være bekymret, Tamsin. Du svigter dem ikke. Du er ustopelig.”

”Det håber jeg,” mumlede jeg, da jeg var blevet alene. Jeg betragtede hvert enkelt ansigt, men det var Merry, som tiltrak sig min opmærksomhed igen og igen. Olivia havde fanget den måde, hvorpå Merrys krøller lå hulter til bulter om hendes hoved. Hun havde haft de uregerlige krøller, siden hun blev født, og i tre år havde jeg forsøgt at tæmme dem, uden held. Jeg fulgte deres form med fingerspidsen og smilede på trods af den nagende følelse i mit bryst. ”Ved de Seks, hvor jeg håber det.”

KAPITEL 3

De, der ikke havde taget nogen reeksamener, var næsten lige så spændte på at se de nye resultater som dem, der havde. Vi samledes foran Jasper og fru Masterson ligesom tidligere. Frøken Garrison var ikke til stede, men Jaspers søn, Cedric, var ganske uventet dukket op, sådan som han ofte gjorde. Han studerede ved universitetet i Osfro, men ville tage en pause for at ledsage os til Adoria og hjælpe med familieforetagendet. Et par af pigerne i huset var lidt småforelskede i ham, takket være hans flotte udseende og tilsyneladende endeløse charme.

I dag virkede han lidt mere alvorlig end sædvanlig. Faktisk så Jasper og fru Masterson også alvorlige ud, hvilket var mærkeligt i betragtning af deres begejstring sidste gang. En mærkelig, knugende fornemmelse bredte sig i min mave og kæmpede mod min forventede triumfs svimlende overmod.

Fru Masterson rømmede sig. ”Jeg ved, at nogle af jer har ventet på jeres nye resultater, så I vil blive glade for at høre, at de er kommet. De fleste af jer udviste forbedringer – hvilket jeg er særlig stolt over. Men ikke væsentlige nok til at ændre hverken rang eller tema – med én undtagelse.”

Jeg blev helt tør i munden og knugede hænderne. Jeg havde gjort det. Jeg havde virkelig gjort det. Jeg ville være Det Glitrende Hofs stjerne i Adoria og blive gift med Adorias mest prestigefyldte mand. Ingen ville nogensinde se ned på Merry – eller mig – igen.

Fru Mastersons blik gled i min retning – men landede ikke på mig. Nærmere ved siden af mig. ”Adelaide. Du har udvist ... bemærkelsesværdige forbedringer, for at sige det mildt. Jeg har aldrig nogensinde set en pige tage sådan et spring i karakter. Og ... jeg har aldrig set en pige få et perfekt samlet resultat. Det er sjældent, at vi ændrer i temaerne ud fra reeksamener, selv om det selvfølgelig sker. Og i dette tilfælde er det absolut berettiget.”

Jasper smilede strålende til Adelaide, selv om det virkede en smule anstrengt. ”Adelaide, min kære, du har erstattet Winnifred fra Dunford Manor som vores diamant, og dermed rykker alle pigerne, som klarede sig bedre end dig i første omgang, en plads ned. Med nogle få undtagelser beholder alle piger deres ædelstenstemaer.”

De begyndte at snakke om Winnifred, og verden snurrede rundt for mit blik. Jeg var bange for, at jeg ville besvime. Efter et par dybe indåndinger kom jeg nok til mig selv til at høre fru Masterson sige: ”... vi tror, hun vil se bedst ud som safir, og vi har lavet et par andre omrokeringer i sidste øjeblik, hvilket betyder, Tamsin, at du alligevel bliver smaragd. Frøken Garrison regner med, at det grønne stof ankommer i næste uge, og hun og hendes assistenter vil arbejde i døgndrift for at sikre, at du er ordentligt klædt på.”

Hendes ansigtsudtryk fortalte, at hun forventede, at jeg ville være henrykt. Jeg måtte væde mine læber et par gange, før ordene ville forlade min mund. ”Men ... hvis placeringerne bliver forskudt, så betyder det, at ... jeg er på fjerdepladsen.”

”Ja.”

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle sige. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle tænke. Alle i rummet så på mig, og jeg vekslede mellem ydmygelse og fortvivelse. Jeg havde ikke kun mistet titlen som diamant, jeg var også ude af toptre.

Jasper forsøgte at fylde stilheden med ord, som ikke gjorde noget for at trøste mig. ”Du bliver blændende som smaragd. Selv

hvis du ikke bliver inviteret til *alle* elitefesterne, så ved jeg, at du vil være i høj kurs.”

Han fortsatte med at rose resten af os og lykønskede Cedric, som havde rekrutteret Adelaide til Det Glitrende Hof og ville få en provision, når hun blev gift. Cedric virkede som den eneste anden i rummet, der var lige så lamslået som jeg.

Efter det glemte de alt om mig. Det eneste, der blev talt om, var Adelaides fantastiske præstation, og hvor snart vi ville rejse til Adoria. Alt blev sløret, og jeg havde ingen anelse om, hvordan jeg kom op på mit værelse. Jeg dumpede ned på sengen ved siden af Olivias sammenfoldede tegning. Nogle sekunder eller minutter senere lukkede Mira døren og kom hen til mig.

”Tamsin ...”

”Hvordan?” Jeg så Mira i øjnene, desperat efter at få et svar. ”Hvordan er det overhovedet muligt? Jeg gjorde mit bedste, mit allerbedste. Jeg arbejdede flittigt. Jeg studerede flittigt.”

”Selvfølgelig gjorde du det.” Hun satte sig ved siden af mig. Bekymringen lyste ud af hendes udtryksfulde ansigt. ”Det er bare sådan, at Adelaide studerede ...”

Det, som Mira ikke kunne få sig selv til at sige, var så absurd, at det næsten fik mig til at le. ”... studerede flittigere end mig? Vi ved begge to, at det ikke passer. Og nu kan jeg glemme alt om mine håb og drømme.”

”Det passer ikke!”

Hun gav min hånd et klem og begyndte at trøste mig, men blev afbrudt, da Adelaide trådte ind. Ved synet af hendes ansigt – det smukke, blåøjede ansigt, som altid havde virket så muntert og troskyldigt – skubbede vreden pludselig min selvmedlidenhed til side. Jeg sprang op fra sengen.

”Hvad har du gjort?” udbrød jeg.

”Jeg, øh, er ikke sikker på, hvad du mener.”

Hendes ynkelige forsøg på at lade som ingenting gjorde mig

blot endnu mere rasende. ”Gu fanden er du det! Har alt det her været en slags vittighed? At slentre med og så overhale til sidst for at tvære alle andre ud? Hvordan gjorde du det? Hvordan fik du topkarakterer i alting?”

Adelaide blev hurtigt alvorlig. ”Jeg lærte en masse, da jeg arbejdede i min frues hus. Jeg var i nærheden af adelige hele tiden, og noget af det har nok bare sat sig fast. Det ved du.”

”Nå da? Hvor var al den lærdom de første ni måneder? Du har hele tiden kludret rundt, men ikke altid i de samme ting! Du skifter hele tiden, er perfekt til nogle ting, og lige bagefter kan du ikke finde ud af det mest basale. Hvad er det, du har gang i?”

”Jeg har ikke gang i noget,” sagde Adelaide. ”Min nervøsitet tog overhånd. Tingene faldt endelig på plads til reeksamenerne.”

Jeg troede ikke på hende. Og jeg kunne se, at Mira – som tydeligvis forsøgte at finde ud af, hvordan hun skulle gyde olie på de oprørte vande – heller ikke rigtig troede hende.

”Umuligt,” sagde jeg. ”Jeg forstår ikke, hvordan eller hvorfor du har gjort det her, men jeg ved, at der foregår noget. Og hvis du tror, at du bare kan ødelægge mit liv og ...”

”Åh, helt ærligt.” Hun sendte mig et svidende blik. ”Dit liv er langt fra ødelagt.”

Det sårede mig mere end alt det andet – mere end resultatet, mere end hendes løgne. Hun vidste virkelig ikke, at hun havde ødelagt mit liv. Hvordan skulle hun også det? Jeg troede oprigtigt, at hun og Mira stadig ville elske mig, hvis de kendte til Merry, men jeg havde lært på den hårde måde, at hemmeligheder kun sjældent forblev hemmelige, når man delte dem. Jasper ville ikke forsøge at sælge en brud med et uægte barn, og jeg kunne umuligt sætte alt det på spil, som jeg havde opnået.

Adelaide og jeg fortsatte med at råbe ad hinanden, men raseriet inden i mig var rettet mod mig selv såvel som hende. Hvis jeg havde fortalt hende og Mira om Merry, ville Adelaide måske ikke have

gjort ... hvad hun end havde gjort. Men det var umuligt at ændre på nu. Jeg måtte redde min fremtid på en eller anden måde, og jeg vidste med en kvalmende følelse af rædsel, at jeg ikke ville kunne gøre det i Adelaides selskab. Hver gang jeg så på hende, blev jeg mindet om, hvad hun potentielt set havde kostet mig. Jeg kunne ikke risikere den effekt, som det ville have på mig. Mere end nogensinde før havde jeg brug for at bevare hovedet koldt og være beregnende. Det var ikke muligt, hvis jeg konstant blev rasende eller ked af det.

Til sidst kunne Mira ikke holde vores skænderi ud længere. ”Tamsin,” tiggede hun. ”Bliv og snak det igennem.”

Blodet dunkede i mine ører, og jeg slugte de næste vrede ord, jeg havde parat til Adelaide. Jeg så på Mira og mærkede et stik af medlidenhed. Hun havde ikke bedt om det her, og nu kom hun også til at lide.

”Nej,” sagde jeg. Da det gik op for mig, hvad jeg måtte gøre, vendte jeg mig atter mod Adelaide. ”Jeg taler aldrig til dig igen.”

Jeg stormede ud af værelset og direkte nedenunder til den fløj, hvor fru Mastersons kontor lå. Jasper brugte det, når han var her, og vi holdt os generelt borte. Døren stod på klem, og jeg skubbede den op uden at banke på. Jasper skævede op fra skrivebordet og virkede ikke videre overrasket over at se mig.

”Tamsin.” Han lænede sig tilbage og gned sine øjne. ”Der er intet, jeg kan gøre for at ændre rækkefølgen.”

”Det er ikke derfor, jeg er her. Jeg vil gerne skifte skib.”

”Skib?”

”Vi skal stadig sejle til Adoria med to skibe, ikke?”

”Så længe ingen af dem springer fra,” svarede han. Brude var ikke hans eneste handelsvare, og en del af grunden til, at han havde fremskudt vores afrejse, var, at han kunne få et forspring i forhold til de andre handelsmænd. Men det betød også, at der var risiko for hårdere vejr under sejladsen, og det havde åbenbart kostet ham dyrt at hyre skibene.

Jeg vred mine hænder. ”Altså, så vil jeg gerne skifte fra det skib, som pigerne fra Blue Spring skal med, og rejse med det andet.”

Han betragtede mig længe. ”Jeg går ud fra, at det har med Adelaide at gøre? Hør her, jeg forstår godt, at du er skuffet, men at bære nag til andre piger vil blot distrahere dig fra din egen succes. Fokusér på din kontrakt.”

”Det skal jeg nok, hr. Thorn – når jeg er kommet til Adoria. Og det forekommer mig, at jeg vil have bedre chancer, hvis jeg ikke har det elendigt i de to måneder op til.”

Det fik ham til at smile ironisk. ”Javel.”

Jeg ventede, ude af stand til at læse hans tanker. Mens stilheden strakte sig imellem os, måtte jeg undertrykke trangen til at tigge yderligere og trygle og jamre om, hvordan jeg ikke kunne holde ud at være spærret inde på så lidt plads sammen med Adelaide i så lang tid. Men Jasper Thorn var hverken eftergivende eller sentimental. Han ville træffe sin beslutning med eller uden yderligere forsøg på overtalelse.

”Normalt ville jeg ikke engang overveje det,” sagde han til sidst. ”Du burde være i stand til at håndtere denne mindre ubelejlighed. Men for at være ærlig er jeg også stadig temmelig lamslået. Hvem skulle tro, at Cedric kunne finde en pige, som kunne få en karakter som den? Da han dukkede op med hende og sirminicaneren, var jeg sikker på, at han var gået fra forstanden. Det kan stadig være tilfældet.”

Jasper stirrede ud i luften og lod til at glemme, at jeg var der. Jeg forstod ikke helt, hvordan familien Thorn fungerede, selv om jeg havde opsnappet et par ting, mens jeg leverede deres vasketøj. De var ikke åbenlyst hengivne over for hinanden, men jeg havde stadig en fornemmelse af, at Jasper holdt af sin søn og ønskede, at han skulle få succes. Sagen var, at jeg syntes, det virkede, som om Jasper lagde større vægt på sin søns succes, end Cedric gjorde.

”Snød hun?” spurgte Jasper og tilkaldte sig dermed brat min opmærksomhed igen.

”U... undskyld?”

”Har du nogen grund til at tro, at Adelaide kan have gennemført det på uærlig vis? Ja, jeg vil gerne kunne fremvise en ’perfekt’ pige, men jeg har ikke lyst til at finde ud af senere, at der stikker noget forbryderisk under, som vil kunne udløse en skandale. Vores omdømme er ikke kun bygget på at lære unge damer fornemme manerer. Men også på, at *de* lægger tid og kræfter i det.” Intensiteten i hans blik fik mig til at træde et skridt tilbage. ”Du bor sammen med hende. Har du set noget?”

Jeg tøvede, idet en uventet magt nu pludselig lå i mine hænder. Hvad ville der ske, hvis jeg sagde, at jeg mistænkte Adelaide for at have gjort noget uærligt? Ville hun blive fjernet? Ville de tro mig på mit ord? Jeg kunne understøtte mine påstande med hendes tungsindige humør op til reksamenerne. Andre måtte have bemærket det. Det var ikke noget decideret bevis på skyld, men det kunne være nok til at koste Adelaide sin rang ... og skaffe mig min tilbage.

Bortset fra at jeg ikke virkelig troede, at hun havde snydt. Hun havde været uærlig – det var jeg sikker på, selv om jeg stadig ikke kunne få alle brikkerne til at falde på plads. Vi havde taget et par af de samme eksamener om, og jeg havde ikke rigtig set nogen mulighed for at snyde. Nej, Adelaide holdt os ikke for nar ved at lade, som om hun vidste alt. Hun holdt os for nar ved at lade, som om hun ikke vidste noget. Og uanset hvor vred hun gjorde mig, kunne jeg ikke fremsætte falske anklager mod hende.

”Nej, hr. Jeg har ikke set noget.”

Han nikkede og sukkede. ”Fru Masterson mener også, at hun har gjort det på ærlig vis. Jeg går ud fra, at det kan tilskrives rent held ...”

Han hensank atter i tanker, og jeg rømmede mig nervøst. ”Så ... betyder det, at jeg kan skifte skib?”

”Vi får se. Jeg tager til Swan Ridge i aften. Hvis en af pigerne der vil bytte med dig, er det i orden. Pladsen er rimelig trang.”

”Mange tak, hr. Thorn. Det sætter jeg virkelig pris på. Og jeg vil ikke skuffe Dem.”

”Det er jeg sikker på, at du ikke vil. Og på trods af situationen med Adelaide er jeg ikke i tvivl om, at du vil indfri din kontrakt på ingen tid.”

Jeg lagde armene over kors. ”Jeg vil ikke blot indfri den. De kan sætte en høj startpris, og jeg lover Dem, at den vil blive mødt og overgået. Og mit forskud vil blive betalt med det samme.”

”Det tvivler jeg heller ikke på. Jeg håber, pengene har været nyttige for din familie.”

”Meget nyttige,” sagde jeg og sørgede for at sænke stemmen så meget som muligt. Ligesom jeg havde de fleste af pigerne her arbejdet for at hjælpe deres familier økonomisk. At miste den indkomst i et år kunne på kort sigt have en alvorlig indvirken på en families levevilkår, selv om det i sidste ende resulterede i en formue. Derfor gav Jasper nogle gange pigerne et forskud, som de kunne tilbagebetale – med renter – når de blev gift. Normalt drejede det sig om sølvstykker, men jeg havde forhandlet mig frem til guldstykker.

Jasper kendte naturligvis intet til Merry. Jeg havde fortalt ham, at vi havde brug for pengene til at dække min søsters udgifter til medicin, hvilket kun var halvt løgn. Merry led ofte af hosteanfald, som var tæt på at kvæle hende. Lægen havde fortalt os, at det ville gå over, når hun blev ældre, men indtil da kostede hans konsultationsgebyrer og hendes medicin os så mange penge, at vi havde svært ved at dække udgifterne. Forskuddet fra Det Glitrende Hof havde løftet den byrde og gjort så meget mere nu, hvor Merry havde sin egen billet til Adoria.

”Jeg giver dig besked med hensyn til skiftet.” Jaspers blik vendte tilbage til papirarbejdet, og jeg forstod, at vi var færdige

her. Jeg takkede ham igen og forlod kontoret, tilfreds med, at jeg havde gjort, hvad jeg kunne, for at løse problemet. Nu skulle jeg bare finde ud af, hvordan jeg undgik mit værelse så meget som muligt de næste to uger.

Det viste sig, at det ikke blev noget problem at undgå Adelaide. Hun kom med et par halvhjertede forsøg på at tale med mig, men gav op, da jeg nægtede bare at se på hende. Mira var dog en anden sag.

I den tid, jeg havde været her, havde intet kunnet ryste Mira. Og hvordan skulle det også kunne være anderledes? I hendes hjemland var der udbrudt borgerkrig, og hun havde levet under skrækkelige forhold, mens hun flygtede til Osfrid uden nogensinde at vide, om hun ville klare det i live. Og selv efter hun ankom, havde overlevelse været en daglig kamp.

Men hun havde holdt ud, og hendes robusthed gjorde, at hun med lethed kunne klare op- og nedturene i et hus fuldt af ambitiøse piger. Før dette skænderi med Adelaide havde jeg ikke set meget, der kunne bringe hende ud af fatning. Igen og igen tiggede hun os om at tilgive hinanden. Det stak mig i hjertet at se, hvor meget hun holdt af os.

Det bekræftede mig blot i, at jeg gjorde det rigtige. Det havde udviklet sig til et frygteligt følelsesmæssigt rod, som var ved at drukne os alle.

Jeg kunne ikke lade mig distrahere af problemerne med Mira og Adelaide. Jeg elskede dem begge – ja, selv Adelaide – men Merry var den, jeg elskede allermest. Alle mine kræfter skulle sættes ind på at forbedre min datters liv, og det kunne jeg ikke gøre, hvis jeg samtidig sloges med smerten over mine usikre venskaber.

Aftenen inden vi tog af sted, kom Mira til mig med en sidste bøn. ”I flår mig midtover! Jeg har set, hvad der sker, når ingen af parterne bakker ud af en kamp. Ingen vinder, Tamsin, og jeg er

træt af det. Jeg er træt af smerte. Jeg er træt af at miste. Jeg kan ikke klare det længere, og jeg kan ikke klare at miste jer to.”

”Mira, du vil aldrig miste mig. Uanset hvad der sker, eller hvor vi tager hen i verden, vil jeg altid være der for dig.” Jeg tog hendes hænder og fortsatte modstræbende. ”Og på trods af hvad der er sket mellem Adelaide og mig ... så ved jeg, at hun også altid vil være der for dig.”

Jeg fortalte hende intet om, at jeg havde skiftet skib, at en pige ved navn Martha havde indvilliget i at bytte med mig. Jeg nævnte det ikke for nogen på Blue Spring, men de fandt alle ud af det den morgen, vi tog af sted. Vi skulle sejle fra Osfrids største havn på vestkysten, Culver, og tilbragte en vindomsust morgen på havnen, mens vi ventede på, at matroserne fik gjort skibene klar til ombordstigning. Jeg stirrede ud over det piskende, grå hav, og de andre piger fra Blue Spring klumpede sig sammen i nærheden og snakkede om eventyret forude. Deres småsnak blev forvandlet til gisp, da mit navn blev nævnt sammen med pigerne fra Swan Ridge, som skulle rejse om bord på *Gray Gull*. Min herregård – min tidligere herregård – skulle med *Good Hope*.

Jeg kunne ikke holde ud at se på Adelaide og Mira. I stedet holdt jeg blikket stift rettet mod den største mast på *Gray Gull*, idet jeg trådte frem. Jeg forsøgte at klare hovedet for samtlige tanker og udelukkende fokusere på skibet. Jeg ville ikke tænke på, at jeg forlod mine venner. Jeg ville ikke tænke på, at jeg forlod min datter, og at denne smertelige adskillelse ville have været forgæves, hvis jeg fejlede.

Jeg vidste, hvor småligt det måtte virke for alle andre. Det måtte se ud, som om jeg skabte mig, som om jeg ikke kunne håndtere min sårede stolthed. Men de var alle velkomne til at tro, hvad de ville. Deres mening betød intet. Hvad der betød noget, var at komme tilbage på sporet.

På en eller anden måde lykkedes det mig at gå om bord uden

at bryde sammen. Og da *Gray Gulls* trosser blev kastet, stod jeg på dækket og knugede om rælingen, mens jeg så mit hjemland blive mindre og mindre, indtil det helt forsvandt.

Vi var på vej.

Efter afrejsens spænding klatrede jeg ned ad den smalle stige og søgte tilflugt under dæk i den kahyt, jeg havde fået tildelt. Den var lille bitte, næsten samme størrelse som det værelse, jeg havde delt med Olivia og Merry. Jeg begyndte omgående at skrive et brev, men nåede ikke særlig langt, før mine tre nye kahytskammerater kom brasende ind.

”Du er hende pigen, som blev sparket ud af toptre, ikke?” spurgte en af dem. ”På grund af hende ... hvad var det nu, hun hed? Adelaide? Hende, som kom ud af det blå?”

En af de andre piger betragtede mig med store, fascinerede øjne. ”Jeg har hørt, at I røg i totterne på hinanden! Slog du hende?”

”Hele den affære er sort uheld,” sagde den tredje pige. Kontrasten mellem hendes lange, sorte hår og alabasterhvide hud gav hende en overjordisk skønhed. ”Du og jeg fik det samme testresultat. Jeg er Winnifred. Tror du, at det var slemt for dig? Så forestil dig, hvordan jeg har det. Jeg mistede diamanttittlen!”

De så alle venlige nok ud med åbne og ivrige ansigter. Og de virkede klar til at tage godt imod mig, men jeg var ikke interesseret i folk, som muligvis ville synes om mig, og som jeg muligvis også ville synes om. Jeg var ikke interesseret i smerten, som ville følge, hvis endnu et venskab gik i stykker.

Jeg mødte Winnifreds forventningsfulde blik uden at smile. ”Jeg har ingen anelse om, hvordan du har det, men du burde have det udmærket, eftersom du stadig vil blive inviteret til alle elitefesterne. Forhåbentlig lærer du at leve med al den forkælelse og tilbedelse.” Derefter henvendte jeg mig til den blonde pige, som havde spurgt, om jeg havde slået Adelaide. ”Og selvfølgelig

slog jeg hende ikke. Tror du, at jeg ville have været her, hvis jeg havde? Ved de Seks, de burde virkelig tilføje almindelig sund fornuft til vores pensum.”

”Der er ingen grund til at være modbydelig,” gav Winnifred igen. ”Vi forsøger bare at være venlige. Det er en lang rejse.”

”Jeg kom ikke til Det Glitrende Hof for at få venner, men en ægteemand,” sagde jeg.

Pigen, som var kommet ind først, lænede sig mod dørkarmen og klukkede. ”Du er da en rigtig charmetrold. Jeg er sikker på, at mændene vil falde over hinanden for at få lov til at opleve dit henrivende humør.”

”Ja,” svarede jeg. ”De *vil* falde over hinanden. For når jeg beslutter mig for noget, kæmper jeg for det med næb og kløer. Og jeg spilder ikke energien på noget, som ikke er min tid værd.” Jeg kiggede sigende på hver enkelt efter tur.

”Det er da heldigt, at du ikke er på udkig efter venner.” Winnifred gik hen til døren og gjorde et kast med hovedet som tegn til de andre om at følge efter. ”For noget siger mig, at du ikke vil få mange af dem.”

De lod mig være i fred, og jeg stirrede længe blindt ud i luften, mens jeg spekulerede over, hvordan man kunne føle sig så tom indeni og stadig eksistere. Og så fortsatte jeg med at skrive.